

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt II. Mahometum non fuisse Apostolum, sive Nuncium à Deo missum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

castro dicitur, & hoc est quod dicitur, *ut faciant imaginem*, id est, opere impleant ejus legem. *Et datum est ei*, id est, permissum à Deo, *ut daret spiritum imaginis*, id est, vigorem suæ legi. Lex enim dicitur viva, quamdiu viget; & mortua, quando aletatur. *Ut loquatur imago bestia*, id est, sententiam suam ostendat, sicut dicitur, *Lex talis loquitur in tali casu*, nam omnia ferè accipiuntur metaphoricè. *Sequitur, Et quicumque non adoraverit imaginem bestia*, id est, legem bestialem Mahometi non receperit, & non coluerit, *occidatur: Et faciet per violentiam, omnes, pullos, & magnos, divites, & pauperes, liberos, & servos habere charactem in manu dextra*, id est, in opere, & *in frontibus suis, per otis confessionem*. Hactenus ex Turretemata.

CAPVT II.

Mahometum non fuisse Apostolum, sive Nuncium à Deo missum.

Consulenda. s. d. 8. Tom. 5. supra. it. Bibliothec. Theolog. per quã facta uia Mahometanæ sectæ superstitionis acriter impugnetur & confutatur.

Nicolaus Clenardus vir egregius, qui è patria sua Belgio longissimam & valde periculosam suscepit peregrinationem in Africam, & in civitate Felle diu moratus est, eum in finem, ut Mahometanam fidem perfectè ediceret, quo deinceps Mahometis ab infidelitate sua, ad fidem Christi convertendis, magis utilem ac fructuosam operam impenderet: rectè fundamentum d'isputationis inter nos & Mahometistas notavi: hoc fuisse, de Ecclesiæ Catholicæ statu sempiterno, vel everfione ante annos nongentos. Illi enim ajunt, ut Evangelio prodito abrogata est lex caeremoniarum, sic Mahometum successisse Christo, cum ejus lex & Ecclesiæ intercessisset. Quare hic negotij cardo est, & hinc ordiendâ disputatione: Mahometum nec fuisse Apostolum, nec à DEO missum, nec Evangelicam legem fuisse abrogatam, aut extinctam.

Ut autem Mahometus se Dei Apostolum comprober, tum ex litteris sacris suam auctoritatem, & vocationem commendat, tum Saraceni aliquibus miraculis ab ipso Mahometo factis confirmant. Primo igitur Mahometus *cap. 74. Alcorani*, inquit, Christum in novo testamento de Mahometo venturo his verbis prædixisse, *Nuntia* (inquit ille) *vobis affiro, de nuncio post me venturo, cujus nomen Mahometus: quem locum Saraceni omnes credunt in Evangelio adhuc stare, sui minùs, malitia & impietate Christianorum fuisse et alium. Secundo, in cap. 71. Alcorani*, dicitur Deum in veteri testamento ejusdem Prophetæ futuram nativitatem, tot anorum millibus ante prænciasse, illis verbis *Deut. 18. Prophetam de gente tua, & de fratribus tuis sicut me suscitabis tibi Dominus Deus.*

Præterea Saraceni multa à Mahometo miracula gloriosa edita in confirmationem sui Apostolatus fuisse fingunt: ex quibus illa (inquiunt) sunt principiora, quod in specie columbæ Spiritus Dei in eum descendit, & inspiravit, quemadmodum lex Alcorani erat conscribenda: quod dum coram universa multitudine concionaretur, indomitus taurus, terribilior illo immani Atticæ regionis, qui ab Hercule victus, inter admirabiles ejus labores numeratur, ad Mahometum accurrens, in genua se prosternens & declinans humiliter caput, manum Prophetæ supplex deosculatus est: quasi exemplo suo demonstrans eum ab hominibus colendum, quem ferè & truculentæ be-

stia venerentur. Quid illud, quoddam Adamo novem post ejus creationem diebus, stupenda quædam visio accidit, quæ dum attonitus miratur, divinitus ei annunciatum est, eam fuisse præsignificationem quandam plurimorum Prophetarum, ex quibus oriundus esset Mahometus; quem quatuor tantum annis natum invisit Archangelus Gabriel, qui etiam antea de cælo descenderat, cum septuaginta Angelorum millibus, ut mundo ejus nativitatem testaretur, & qui postea cælitus eam legem detulit, quæ deinceps à Mahometo toti mundo erat imponenda? Mitto divisam in duas partes lunam, & hujus generis quædam alia. Neque enim, inquit Saraceni, Mahometus adeo erat stolidus, ut Prophetam & Apostolum Dei se vendicaret, sine illo argumento, quo Deus semper omnes sine exceptione ejusmodi Prophetas voluit esse ornatos: neque Arabes, Persæ, Asiatici, & Ægyptij, qui ejus Alcoranum susceperunt, adeo erant agrestes & barbari, ut unico verbo victi, fidem veterem voluerint projicere, & novam undecunque oblatam arripere.

Tertiò, quia Mahometus (inquiunt Saraceni) non solum ad reformandum orbem, sed etiam ad castigandum, ob neglectam Christi sanctissimam doctrinam, & Religionem, ultimo loco fuit missus, idcirco post ea miracula, suæ divinæ vocationis indicia, cum prædicatione Alcorani gladium copulavit: Deum enim, ajunt, illi per Gabrielem, Alcoranum misisse, præcepisseque, ut eum per orbem terrarum publicaret, simulque gladium tradidisse, quo repugnantes castigaret: hancque contendunt Saraceni legem esse, ipsissimam Dei voluntatem, veritatem certam, in qua promulganda, si operam suam poneret, DEUM ei affuturum, & felicibus auspiciis conatum ejus ad optatos exitus provecturum. Et his promissis eventa (inquiunt) pulcherrimè responderunt. Rem siquidem aggressus mirabili felicitate Regiones maximas subjugavit, Arabiam, Asiam, Persiam, & alias plurimas: neque potentissimus Romanorum Imperator, ejus cursum potuit retardare, aut hominum extinguere ardorem, aut amissas provincias recuperare, aut unquam extripare, quam ille fidem feverat; quæ & ijs in locis ad hunc usque diem firma constantque permansit; & extremas Orientis plagas pervasit. Unde sibi ipsis facillè persuaserunt, (imo hoc est potissimum hujus sectæ fundamentum) Deum primò misisse humano generi Moysem, deinde abrogata lege Christum JESUM, instructos facultate & virtute prodigiorum: hominibus vero non obsequentibus eorum dictis, misisse postremo Mahometum sine miraculis, armatum, ut quos non moverant miracula, arma compellerent: ac proinde Mahometum fuisse postremum nuncium, nec futurum alium post ipsum.

Contra hujusmodi igitur deliria statuendum primum, Mahometum nulla fecisse miracula: secundum, Non fuisse Dei nuncium, neque Apostolum; ac tertium proinde, Non fuisse ultimo loco à Deo missum, quartum, Ipsum non esse Dei Prophetam.

Maho-

Mahometum nullum operatum
fuisse miraculum.

§. I.

DE prima hujus affectionis parte sufficiat nunc attingisse breviter, Mahometum nullum operatum fuisse miraculum: quis enim non advertat, ea omnia, quæ à Saracenis finguntur, ut ejus commendent miracula, esse falsas eorum imitationes, quæ in Salvatore nostro gesta sunt. Descendit super eum (quod ipsi non negant) in Jordane Spiritus sanctus, descendit quando nascebatur multitudo Angelorum caelestium: salutavit MARIAM virginem Archangelus Gabriel, eique keuissimum illud nuntium de Christo carnem suscepturo detulit. Ista quia visa sunt Mahometo plausibilia, & ad populum insecandum idonea, partim præstigijs, partim apertis mendacijs ad se traxit. Deinde hæc omnia à nemine, nisi ab ipso auctore visa sunt, imò hæc & alia confictæ fabulæ sunt, & contraria ipsi Alcorano. Prohibet enim Mahometus de se aliquid tale credere, præterquam quæ scripta sunt in Alcorano.

De omnibus Prophetis dicit: *Multi multa mentis sunt, quod ne de me existiment quidam, id solum de me verum credatur, quod Alcorani auctoritate fulcitur.* Ille enim cum miracula non fecisset, & hoc ostendere volens, introducit Deum loquentem & dicentem: *Dixit Dominus ad me propter hoc miracula te facere non permitto, ne tibi propter miracula evinias, quod & alij Prophetæ accidit.* Sui igitur testimonio convincitur nullum fecisse. Ait enim, quod cum homines ei dicerent: *Ostende nobis aliquid signum sicut fecit Moyses, Christus, & alij Prophetæ;* respondit, quod mundus non credidit ijs, sed dixit, incantatores esse, propter hoc Deus non permisit mihi miracula facere, non enim credidissent: sed veni in potentia armorum. Quod manifestè falsum esse ex eo patet, quod parvo negotio credidissent facienti miracula; cui crediderunt sine miraculis, latrocinia, rapinas, adulteria, & id genus flagitia mandanti; quibus perpetrandis genus humanum pronissimum est: quod ait de potentia armorum, quod pro miraculo adducit, falsum est: non enim semper fuit victor, ut Moyses, & Jesus Nave, & Helias, quos Angelus Domini semper protegit, & victores effecit; Mahometo verò dentes contriti sunt, & facies collisa: hinc ergo non est, quod repente ei magna mundi pars adhereret; sed quod talia mandata dederit, in quæ homines sine lege, proclives sunt.

Præterea eundem Mahometum nullum patrasse miraculum, ex alio ipsius testimonio manifestè constat: nam & ipse in *Cap. Prophetarum* narrat de quærenibus ab eo miracula fieri, & dicentibus ipsi Mahometo: *Audivisti in somnia, blasphemias congregasti, vel forte poeticè loqueris. Veni ad nos ad minus in uno miraculo, quomodo & missi sunt priores.* Respondit: *Subvertimus, inquit Deus, urbes coram non credentibus, nunquid hi credent, & quomodo expectent ab eo miracula:* & respondit eis; *Quoniam qui præcesserunt vos, non crediderunt miraculo, & neque vos etiam miracula credetis, nisi per ensam.* Quibus testimonijs clarè convincitur, Alcoranum nullis miraculis fulciri.

Christiana autem fides, quæ ardua docet, & præcipit, in miraculis manifestis & utilibus, tum à Christo, tum ab Apostolis editis tota fundata est:

& usque ad præsentia tempora demones expelluntur, debiles curantur, mortui suscitantur: hæc autem miracula Christiani patrantur, hodieque patrant dicentes, Christum crucifixum, verumque Deum esse: & in hujus veritatis confirmationem, innumera sunt à Christi cultoribus patra: miracula. Quod si Saraceni dicant esse à nobis conficta, ex eo magis convincuntur: nam aut Christiana Religio divinis miraculis à toto fere orbe recepta est, aut nullis miraculis confirmata: si primum, divina est ergo, & digna, quæ recipiatur: si autem nullis, hoc est magis miraculum, quod absque miraculis, per homines simplices & idiotas, hominibus ardua, naturæque vitij corruptæ contraria imponentes id fieri potuisset: quod fecerunt Christiani, non vi & armis alios interimentes, aut minantes, sed potius ab alijs illatam mortem patienter sustinentes.

Mahometum non fuisse Dei Apostolum.

§. 2.

Sed jam secundò Mahometum scilicet Apostolum, vi & armis nitentem, evertamus. Primò, quia Deimos est legè statuentis per suos ministros, & nuncios, non violentia armorum cogere corpora, sed miraculis & suasionibus adducere animos. Hoc fecerunt Moyses & Christus: nam quod Mahometus dicit, homines illis non obedivisse, manifestissimum est mendacium: quippe & Moyse dicto audientes fuerunt Judæi, & totus pene orbis Christo, & nunc plurimæ adhuc gentes, & cum Mahometus viveret, pleræque nationes. Manifestius poterat monstrare à DEO esse missum se, si ea egisset, quæ sola potest DEUS, quæque illis solis tribuit, quos mittit ipse ad salutem hominum. Nam quod ait incredulis nulla miracula prodesse, se ipse non intelligit, ut in alijs suis dicitis. Quos enim vocat incredulos? si illos, qui nullo modo sunt credituri, apud istos non solum miracula, sed nec arma quicquam profecerint: si increduli sunt, qui non credunt, aut quibus difficile persuadetur; istis certa efficaciora fuerint miracula, quam arma, & mundus ad mirabilia Christi atque Apostolorum opera respicit, non ad victorias Persarum, aut Romanorum. Sed Mahometus conficiat sibi, se non habere donam illud caeleste efficiendi, quæ naturæ vires superarent, quod erat in promptu, missum esse se dixit petro munitum. Atqui armatus hic victus est aliquando, & luculentum vulnus in ore accepit, unde molares aliquot & dentes amisit, & in fossam est dejectus, & victus turpiter, & quidem cum pridie victoriam sibi & suis ex caelesti oraculo promississet: quin etiam cum adhuc esset latro, casus sæpe est, ut à *Drianidis*, quorum camelos invadebat *Mecha* redeuntes, & Civitas illa, quæ nunc eum adorat, capitis aliquando eum damnavit, ut latronem perniciosissimum; & primum proposuit, si quis in potestatem, vel vivum, vel mortuum redigeret.

Præterea, quia in armis sæpe numero videmus accidere, ut pejor causa vincat meliorem, ut intelligamus non esse divinæ æquitatis bella, sed humanae malitiæ. Verum non ignoravit Mahometus mansuetudinem, clementiam, humanitatem esse potius divina arma, quam ista ferrea & chalybea fabricorum manibus confata, idcirco ait: *Missus sum à Deo, ad homines cum pietate & misericordia, item persuasionem esse potius divinitatis, quam violentiam*

lentiam & coactionem, idcirco alio in loco inquit: *Nulla violentia est in fide. Et rursus: Vim nequaquam propter legem inseratis, cum recta, pravaque via patet illa sint.* Sed nimirum si hoc ipse observasset, invalidum fuisset regnum Prophetæ, & defectus Principatus. Persuasionem enim nemo esset unquam ad assentiendum sectæ inductus, tam absurdæ ac puerili. At ferri quis fuisset usus, si nemo cogere, & res non esset gladijs gerenda, sed rationibus? Idcirco tanquam sui oblitus alibi, dicit: *Nisi meam scripturam receperis, & credideris, calitus esse ad me missam, meque corfissus fueris Prophetam esse Dei legatum; diripiã substantiam tuam omnem, uxorem & liberos tuos captivos abducam, reque ipsum interficiam.* E. item: *Viri boni, quid vobis est cum illis in vedulo commercij cum nemine illorum contrabatis, vel negotium vel societatem, vel amicitiam, nisi prius recta via Dei pugnatum aut per adatum vobis sciam exeat: quod si facere recusarint, eos si fieri possit, ubicunque invenieritis, occidite.* Hæc ille. Quid potest dici, vel Deo, vel Prophetæ congruentius? Ideoque lingua vestra, eo nomine appellatis eos, qui vobis se adiungunt, quo denotatur, illos se ac rem suam, & familiam contrevallæ Mahometicæ legis professione.

Deinde, quia non convenit mitti à DEO, nisi qui Dei sit simillimus sanctitate, innocentia vitæ, sapientia, & alijs virtutibus, quæ in DEO sunt extrema & infinita: qualis fuit Moyses, & Moysè melior Christus, vel vestri legislatoris testimonio; Mahometus ipse, antequam ad legationem Dei nomine obeundam venire, pessimus, in legatione ipso pejor fuit. Ipse homo apertus, & simplex proficitur, quæ negare non poterat, cum haberet confcios & testes suorum flagitiorum, peccatorem se à principio fuisse, & hominem facinorosum, sed condonata sibi esse à DEO peccata. Quæ autem iniquitates fuerint priora illa scelera? prædo erat, raptor violentus, homicida & nefarius adulter; eadem illa postquam de cælis descendit, obtinuit, nec quicquam mutavit de solita impunitate, ac crudelitate. Denique talis fuit, qualem quis filium suum esse nolle. Quis igitur credat à Deo esse electum aliquem ad munus tantum, nec ab eo esse meliorem redditum? Potest cuiquam tanta bonitas contingere, quin bonum faciat? Potest tanta puritas, quin purget? Ac vero ne quis scelera & flagitia, quæ palam Prophetæ designabat, audeat carpere aut vituperare, auctoritatem divinam omnibus interposuit, & se à Deo iustum id facere confirmavit; bella, cædes, rapinas, adulteria.

Nec satis illi fuit, malum & scelerosum esse, nisi etiam nequitia, ac scelerum suorum auctorem DEUM faceret, & causam, patrem bonitatis & justitiæ, osorem victorum. Mover bella, rapit, occidit, ait, se cum potentia publica à Deo missum; incestat, adulteratur, pollutit virgines, & maritatas, facit Deum lenonem suum; & ait, sibi datam à Deo vim generandi, quantum hominibus quadraginta. Quid potest dici obscenius? quot sum hæc generandi tato immanis potestas? nisi ut non solum impudè, & licenter, sed cum aliqua pia Religionis cognitione, à muliebri simplicitate, & superstitione admitteretur ad concubitum, sinente marito, aut patre, atque etiam auctoritatem numinis reverente, à quo esset illi tale munus concessum.

Ad damus præterea, si à Deo munus hoc concessum est Mahometo suo nuntio, & Prophetæ, cur nulli unquam Prophetarum aliorum, non dico tantum, sed nihil permissum est tale omnino?

Quod si donum est hoc & Deo dante, & Prophetæ accipiente dignum, nemo non deberet expectare, & se in cænum illud foedissimum immergere. Quæ divinæ naturæ, atque ingenij, vel minimam ac tenuissimam particulam mente ac cogitatione comprehendunt, continuo agnoscent, qualis est iste divinus Nuntius, qui vim illam ac facultatem tantæ turpitudinis; & licentiam adeo particularem & effrenam à Deo se accepisse gloriaretur? Si tam propinquus, tam acceptus, tam charus erat Deo, impartitus illi fuisset Deus non turpitudinem opum, non voluptatum, non rapinarum, sed de suorum excellentia virtutum, quemadmodum Moyse, Christo, Joanni, & alijs, quos ipse charos fuisse Deo perhibuit.

Nec solutio Saracenorum potest satisfacere dicentium; Etiam si Mahometus fuerit homo nequam, & perditus; tamen Deus eligit quos vult: quia etiam si Deus ex peccatoribus iustos faciat, semel tamen electi à Deo, & in ejus amicitiam admitti peccatores esse desinunt, maxime si vera essent, quæ ipse Mahometus de se finxit. Tanta enim cum Deo familiaritas, tam crebra colloquia, lex ipsa cæli usque ipsi missa, fecissent eum sanctiorem. Quale autem est, formulam rectè vivendi, pietatis, sancti atque dare Deum hominibus, per hominem ab illis virtutibus alienissimum; ut nihil magis à norma illa disceperet, quam vita Legati? Quid vero potest esse æquius quam ut homines se ad exemplum illius componant, quem videant admitti ad consortia Angelorum, ad colloquia Dei, præfici mundo à DEO ipso, ad leges vitæ & sanctitatis condendas.

Sed proprius accedamus ad id quod dicunt, à Deo fuisse promissum Mahometum, id vero etiam à nostris. Nam illo loco, quo dicitur: *Et mittam vobis Spiritum consolationis*, Mahometum erat adscriptum, deletum autem à nobis odio Saracenorum. Quæro ante omnia, quinam erant eum priores Mahometo, an postiores? prioribus nulla erat causa; nesciebant enim quis, aut qualis Mahometus esset futurus, imo credituri erant optimum, & divinum Prophetam futurum, qui esset à Christo non solum commendatus, sed iustus expectandi. Postiores non fecerunt; Nam Mahometus jam de eo conqueritur. Quid quod extant Evangelia scripta ante Mahometi ætatem, nec ulla est in eis mentio Mahometi, nec ulla eo loco etiam. Tot scriptores Christiani præcesserunt Mahometum, tam diversi opinionibus, sectis, affectibus, quis unquam illorum meminuit Mahometum? Quod si Mahometum iussisset JESUS Christus expectari, tantum nobis fuisset nefas, illum priusquam veniret non expectare, & postquam venisset non recipere, quam Christum ipsum abnegare.

Magnum odium versatur inter Christianos & Saracenos, idem inter Christianos & Judæos, ac inter Judæos, & ipsos Saracenos. Mahometus inquit, Moysen fuisse missum à DEO, JESUM vero verbum DEI, natum ex MARIA Virgine, & nullus Saracenorum audeat aliter sentire, aut loqui, nec scripturam eradere, non amore Christi, aut nostri, sed propter testimonium Mahometi, quare ergo idem non est credendum de nobis Christianis? Nos libros veteris testamenti legimus, veneramus, oracula esse Dei omnipotentis pro certo habemus; Moysen verbum Dei, Prophetas sanctos fuisse credimus homines, ex testimonio JESU Christi, qui si Mahometum nobis commédasse, sanctior etiam nobis esset illis omnibus: quemadmodum Joannes Baptista de quo elogium sui Christi, *Inter*

natos de mulieribus non surrexisse majorem. Nec aliter expectatus & desideratus fuisset à nostris Mahometus, quam Spiritus ille consolationis ab Apostolis; qui decimo post Christi ascensionem die; divinis muneribus Apostolos replevit.

Mahometus non fuit postremus Dei Nuntius.

§. 3.

DEnique asserunt Saraceni postremum Dei nuntium fuisse Mahometum, quod æquè falsum & ridiculum est, ac alia, quæ ipsi mentuntur: Nam ratio ipsa postulat, ut præstantissima legatio præstantissimo legato commendeatur. Cum res est absolvenda ingens, & maximi momenti & ad summam Regni pertinens, quis miratur nisi Regi proximus & intimus, vel interdum Rex ipse venit in colloquium, cum iis quibus committitur. Primum enim res per inferiores tractatur, ad ultimum vero, ut plena sit in commutatione auctoritas, per eum, qui summæ sibi auctoritatis. Conferamus jam Christum cum Mahometo non ex nostra prædicatione, sed ex Alcorano, & Saracenorum secta, Christus verbum Dei, Mahometus homo merus, Christus Messias promissus patribus, unciatus ab Angelo Virgini excellentissimæ: Mahometus obscurus & ignobilis, Christus semper sanctus, Mahometus aliquando profanus, erabundus & latro, ac Idolorum cultor. Christus doctor sapientissimus: Mahometus omnis e uditionis prorsus expertus, nec suum ipsius Alcoranum intelligens. Christus de se, & de suis certus: Mahometus incertus, ut ipse in Alcorano confitetur. Christus vivens, vel, ut ipsi dicunt, raptus in cælum à Deo; vel, ut nos, redactus in vitam; Mahometus mortuus & computrefactus. Denique nec Mahometus negat multo se esse inferiorem JESU Christo. Utri ergo par erat legationem postremam mandari, in qua sigillum esset addendum normæ pietatis & vitæ totius? Conveniebat profecto vel Mahometum, si nuntius esset Dei cum reliquis Prophetis venisse ante JESUM, vel post JESUM neminem mitti.

Accedit his, quod Christus ad divinæ suæ legis confirmationem ea adferebat, quæ videntes dubitare non possent divinitatis fieri, & faciliorem omnem naturæ superare. Saraceni enim de illo testificantur, quod reddiderit lumen cæcis, sanitatem leprosis, surdis auditum, mortuis lucem & vitam, & alia innumera. Prophetæ ipsorum nulla se ait miracula fecisse; cum tamen id præcipuum sit divinitatis signum: nempe ostendere vel se, vel eum, à quo sit missus, majorem esse, & potentiorum naturæ legibus, quod & ipsi quantumcunque ignari, etiam inconsiderantes, satis tamen assequuntur; quia Prophetæ eorum negat se miracula edidisse, aut sibi eam vim à Deo concessam. Miracula nihilominus aliqua ei attribuunt, sed absurda aut ineptæ, quæ satis appareat esse conficta.

Ex his igitur patet, quam ridicula sint, quæ pro Mahometis apostolatu Saraceni fabulantur.

Mahometum neque fuisse Dei Prophetam.

§. 4.

MAhometus cum ad Regni fastigium vi & armis ascendere non posset; arte & ingenio magno usus est; ut qui Rex esse non poterat, Prophetam se, & Apostolum Dei simularet; legemque sibi à Deo revelatam tanquam summo Dei Propheta mentitus est: imo non solum Prophetam se effinxit, sed etiam Prophetam generalem, quin & finem & sigillum se omnium Prophetarum temerè & mendaciter asseruit: quæ omnia falsissima sunt, ut ex sequentibus argumentis aperitissimè demonstratur.

Primo, quia cum Prophetia sit inspiratio, vel revelatio divina, rerum eventus immobili vel irate denuncians, non potest prophetari, quæ à DEO est, subesse falsum aliquid, sive mendacium: alioquin DEUS ipse esset author mendacii. Sed quam plurima de se ipso Mahometus prædixit, quæ non evenerunt; prædixit enim se tertio die resurrecturum; quare à Saracenis usque ad illud tempus servatum corpus in a fœtore aëtem infecit, ut eum, quam citissime sepelire compellerentur. Dixit etiam sibi particulari revelatione à DEO fuisse concessum, ut sine discrimine ullo, posset cuicumque mulieri adhærere, ut generaret virum sanctum & Prophetam: at non legitur ipsum genuisse filium aliquem, ex quo tam ejus turpitudine, quam prophetiæ falsitas convincitur.

Ipse rursus Mahometus composuit librum, in quo scripsit duodecim milia verborum mirabilium; mirantibus autem & querentibus Saracenis quibusdam ab ipso Mahometo, respondit, solum tria milia veritatem habere, cætera autem esse falsa. O egregium Dei Prophetam! O summum Dei & veritatis Apostolum! in duodecim mille verbis, sive sententijs novem milia confitentis mendaciæ? Quare cum in prædicto libro, ut author est Richardus in confutatione legis Mahometi cap. 9. falsum aliquid deprehenditur; respondent Saraceni, & hoc Mahometum dixisse, cum asserit non omnia esse vera. Sed & ipso Alcorano, quem Mahometus se à Deo tanquam Prophetæ accepisse jactat multa continentur falsa, erronea quam plurima; mendaciæ quasi innumera, ut patet ex erroribus Alcorani in initio hujus disputationis relatis, & ex alijs infra referendis. Quare, ut etiam ipse Richardus se experientia compertisse testatur, multi Saracenorum, præciue viri periti & sapientes, quasi nullam fidem adhibent Alcorano; & ideo de ipso cum alijs sapientibus disputare reculant, vehementissimeque contristantur, cum ab alijs ipsum legi conspexerint: & ideo vetant, ne in alias linguas transferatur: purum autem aurum, nec aquam timer, neque ignem: talis est Evangelij doctrina, de qua libenter Christiani cum alijs nationibus disputant, legendumque omnibus offerunt, cupiuntque omnibus prædicari, & in alias linguas transferri.

Secundo, Principaliter prophetia cum sit donum Dei, datur ad utilitatem Ecclesiæ, sicut & alia gratia gratis datur, secundum illud Apostoli 1. Cor. 12. *Unicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem, sed ea, quæ à Mahometo gesta sunt, potius ad destructionem fidei & morum, quam ad edificationem spectant.*

Tertio,

Tertio, Quia licet Prophetia donum necessarium morum honestatem, mentisque sanctimoniam non requirit; secundum illud Apostoli 1. Cor. 3. *Si habuerim prophetiam, & non habuerim charitatem, nihil sum: & ob id, aliquando mentem peccatoris spiritus tangat Prophetia, quaedam tamen sunt peccata, ut prudenter annotavit D. Thom. 2. 2. q. 171. art. 4. quae usum prophetiae impediunt, qualia sunt carnalia: quia illa, passionis vehementia mentem à spiritualitate omnino retrahunt; ex quo quis ineptior fit ad prophetiam. Quare Rabbi Moyses apud D. Tho. dixit: Hoc est signum, quod aliquis sit falsus Prophetia, quando voluptatibus seculi detinetur. Cum ergo Mahometus carnalibus voluptatibus maxime fuerit involutus, utpote stupris, libidinibus, adulterijs, homicidijs, spolijs & rapinis, alijsque innumeris flagitijs; manifestè colligitur ipsum non Prophetam Dei fuisse, sed potius de illis, de quibus Ezechiel. 3. *Hoc dicit Dominus Deus, de Prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident.**

Quarto, Impossibile est esse Prophetam Dominum illum, qui in doctrinis & denunciationibus prophetiis sibi adversatur: hoc passim invenitur in lege Alcorani, spiritu Prophético à Mahometo composita. Et confirmatur, quia DEUS sibi ipsi contrarius esse nequit: at Mahometus in plurimis divinis legi, antiquis Prophetarum prae-dictionibus, & Christi Evangelio contraria docuit, ut constat legentibus Alcoranum: manifestum est igitur, ipsum non esse Prophetam DEI.

Quinto, Propheta dicitur, quasi procul fans, hoc est, ignota sive praeterita, sive futura praenuncians; at Mahometus ignota nulla praeterita dixit: quod si aliqua de Adamo, de Noe, de Abraham, de Moyse enarrasse legitur; non ea illa putitate, qua in fontibus Scripturae sacrae inveniebantur, accepit: sed multa permiscens mendacia, totam penè scripturam infecit. Et ut alia praetermittam, quod clarius mendacium seu potius delirium, quam asserere Virginem MARIAM fuisse filiam Abrahami, & Abrahamum fuisse Patrem Moyse & Aaron; ita palam affirmat in *Cap. Abraham*: & in *Cap. Mariam*, hoc est, Mariam, docet Mariam Matrem Christi, sororem fuisse Aaron: & quod Moyse, & Aaron habuerint quandam Sororem, quae Maria appellabatur, & quod hi tres erant filij Abraham, quid ineptius, aut fabulosius? cum inter hanc Mariam, & B. Virginem MARIAM matrem JESU Christi Salvatoris nostri, mille quingenti anni inter fuerint: quare captus est Mahometus in mendacio tam manifesto, DEO sic permittente, ut quilibet facile deceptionem animadverteret.

Deinde de Patriarchis, ut de Abrahamo, Isaac, & Jacob (itemque de Patriarcha Noë) affirmat, quod fuerint Saraceni, & quod propterea diluviū venerit super terram; quia Noë praedican- te hominibus, ut fierent Saraceni, ipsi renebant; quae omnia ridicula & fabulosa sunt: tum quia ipse Mahometus, sicut ipsemet docet in Alcorano, in *C. Elcaminar*, ait sibi ex persona Dei fuisse mandatum, ut sit primus Saracenus in mundo: tum quia Patriarchae isti fuerunt Christianorum, Judaeorum, ac Saracenorum progenitores, ac proinde non plus Saraceni quam Christiani sunt appellandi. De Apostolis etiam ut ad Evangelij tempora descendamus, dicit in *Cap. Abraham*, quod illi testati sunt, & dixerunt Christo, quod essent Saraceni imitatoresque Apostoli Mahometi; quod itidem men-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

dacium est apertissimum. Christus enim & Apostoli Mahometum (qui se ipso testante fuit primus Saracenorum) praecesserunt plusquam sexcentis annis. De Christo vero nec esse Deum, nec Filium Dei mentitus est: & quod mirabile est, ut credatur, affirmavit Christum neque crucifixum neque mortuum fuisse. Res adeo toti orbi, & per tota secula Judaeis, gentibus, omnibusque nationibus notissima, ut amentia sit eam negare. De se ipso denique affirmat, Christum prophetaisse, dixisseque in Evangelio, *Annuntio vobis de nuncio Dei, qui post me venit, & nomen ejus Mahometus*: hic enim mendacium est crassissimum, sicut & alia, cum nihil tale sit apud Evangelium: nisi velimus Christum de eo prophetaisse, quando dixit *Matth. 7.* Pseudo-prophetas venturos post se, qui inus forent lupi rapaces.

Ex quibus non obscure colligitur Mahometum, circa praeterita mendacem fuisse Prophetam, cum tot mendacijs veritatem corruperit. Quantum vero ad futurorum praedictionem attinet: nihil fecit prophetauit, excepto illo de Resurrectione sui corporis. Quare excludendus est à numero Prophetarum.

Denique sapientiae primo dicitur: *Spiritus disciplina effugiet fictum*: sed Mahometus maxime fuit fictus, & sanctitatis simulator, seductor hominum, omniumque sceleratissimus. Ergo impossibile est ipsum fuisse Dei Prophetam. Nec valet Saracenorum solutio, dicens, in Evangelio, Moyse & David homicidas peccatoresque fuisse; & dono Prophetiae praeditos: quia etsi illi aliquando peccaverint, egerunt tamen penitentiam de peccatis suis, nec in illis continuo perseverarunt: Mahometus vero nec cessavit à scelere, nec penituit de peccatis; tum quia aliud est esse Prophetam moribus improbum; aliud vero esse falsum, haereticum, aut infidelem; mendosa ac turpia ac legi Dei contraria prophetantem seu docentem: quod nullatenus in Dei Propheta inveniri potest; cum DEUS testis falsitatis non sit.

CAPVT III.

Legem Alcorani nulla ratione esse à Deo.

CUM reprobus Mahometus non fuerit verus Dei Apostolus, neque Propheta, sed potius Pseudopropheta, facile erit deducere ejus sectam, sive doctrinam execrabilem, non esse à Deo; quod clarius apparebit, si per singulas legis divinae conditiones discurremus, quas Psalmista breviter, compendiosè tamen, *Psal. 118.* illis verbis praescripsit. *Lex Domini immaculata, convertens animas, testimonium Domini fidele, sapientiam prestans parvulis.* Ex quibus quinque conditiones legis, quae à DEO est, ostenduntur, quarum nulla legi, sive sectae Mahometi convenit, ut patet ad singulas descendendo.

Prima conditio legis divinae est, quod sit rationi consona; quae ostenditur cum dicitur (*lex*) Nam juxta Philosoph. 2. *Ethic. Lex est ideo, quod ratione consistat*: Et Tullius: *Lex nihil aliud est, quam recta à numine Deorum tractata ratio*; ex qua legis conditione luce clarius colligitur, illam non esse à Deo datam legem, in qua traduntur, quae omnino à ratione discordant. In secta autem Mahometi multa conti-